

Buday Mária verses meséi

1. Mese a Kék bolygót megmentő Petiről

Ejnye, ejnye, teremtette! Mi van az újságban,
Férjet keres magának Kék király szép leánya. -
Ezt olvassa nagy szemekkel bátor Magyar Peti.
Ejnye! –így mond „akárhogy is, meg fogom próbálni.”
Elnyerheti piciny kezét s fél országát bárki,
ki három és nehéz próbát jól meg tud csinálni.
Lehet nagy, lehet alacsony, szőke, barna legény.
Ifjú legyen! Bátor és hős. Legény legyen talpán,
Ez a fő! – „Hát itt vagyok én! - s elindul szaporán.

Fokosát kezébe veszi, vállára a tarisznyát
Útravalót, pogácsát és szépen szóló furulyát.
Hívja Bodrit és a lovát, s madaraknak nagy hadát.
Tudja jól, ha magyar legény akármilyen is megfogad,
Megcsinálja, jól elvégzi, hogyha török, ha szakad,
De azért jól segíti őt sok barát, ha vele tart.

Bátran indul Magyar Peti neki a nagyvilágnak
Kása- hegynek, Nagyerdőnek, az Óperenciának.
Hét nap, hét éjt, ázva, fázva lovagol hát szegényke
Hajnaltól ér szürke város zajos közepébe.
Ámuldozik, csodálkozik hihetetlen dolgokon
zajon, fényen, sok emberen, főleg szemétdombokon.

Bezzeg az ő falujában, túl az Óperencián
tisztá az út, csillan a nap bokrok csodás virágán.
Alma, szilva, akár dió mosolyog fák zöld ágán.
Mosolyogva jönnek, mennek emberek a nyílt utcán.
Sietnek, vagy ráérnek, de mindenkinek köszönnek.
Hullott gyümölcs, szemét tűnik, minden piszkot felvesznek.

Magyar Peti nem ijed meg, a királyról kérdezget
A századik megszólított végre választ hebegett.
Ő királyról semmit nem tud, de van ott egy régi vár
Melyben akár király élhet, no meg egy szép királylány.
A várba bíz nehéz jutni, túl magas a szemét már
de egy vitéz, bátor ember leküzdí azt, sírni kár.

Sörös doboz, sok-sok flakon piszkos ronggyal borítva
alig látszik régi várfal, mállott, s néhol elbontva,
Ám a kertben magasra tör egy fenyő s egy diófa.
Van ott régi és szép kastély, de felhő eltakarja.
Kék itt minden, kék a ház és kék az út is, kék a tó
Szép is minden, szép a ház és szép az út, és egy hintó.

Belép Peti, Magyar Peti, ráköszön a szolgára.
Kérdi, hol van, mikor fogad gazdája és királya.
Hívatlanul jön a király. Szép és kék a ruhája,
Kedves fiam, én vagyok a kék bolygónak királya.
Királyságom tönkre tette sok szemét és bűdös gáz
Várom hát a megmentőnket, s várja velem királylány.

Mit kell tennem, milyen próbát kiállnom, hogy megmentsem
királyságod, a kék bolygót, s lányod szívét megnyerjem?
Bátor vagy-e? Nem félsz-e hát? - a király így kérdezi.
Erős vagyok, s pulim velem! – mondja bátran a Peti.

Nahát, akkor eredj fiam a városi utcára.
Ne engedd, hogy a szemetet bárki útra dobálja,
mert különben nem győzől, de ha célunk eléred
egy nagy próbát már letettél, s jön új próba majd néked.
Peti s Bodri a kukákkal a városban megállnak
egy bolt előtt minden kukát felirattal ellátnak.

Az utcákon hömpölygő nép flakonokkal kezében
iszik szörpöt, talán vizet, s dobna flakont útszélre,
De a Bodri bokán kapja, a tartályhoz rángatja
az új rendet Magyar Peti pontosan el is mondja.
Megdöbbennek, ellenkeznek, de a kutya nem enged
„Vau, vau! Tartályokba beteszed, vagy megeszed!”

Este aztán jön a király s lánya már az utakon
Csodálkozik, ámuldozik a megtisztult aszfalton
A régi sok szemetet madarak mind felkapták
a kukákba, tárolókba Petiért azt bedobták.
Jól van öcsém,- és köszönöm a nagy szívességed,
Nagyon kérlek, kezdj most másba, bárhogy is restellem.

Holnap jönnek embereim, megtartatják a rendet,
Melyet neked köszönhetek, soha nem felejttem.
Utca tiszta, de a város sivár, még szép fa sincsen,
pedig a szép élő növény, és virágillat kincsem.
Nem csak szemnek, szívnek is kell, és jó az egészségnek
Városlakó a virágerdőt sajna elfeledte.

Erdőt, kertet a városba? S mindezt egy nap alatt!
Hogy tehetném, hogy csináljam, kérdem kutyám s lovam.
Kutyám szaglász, lovam figyel, s meg is jön a válasz:
Park van itt ám, tele fával, szeméttől nem láthatsz
S madarakkal, segítőkkel újjá varázsolhatsz.
Kérj kocsit is, hogy szemetet messzire szállíthass.

Meg is kezdték a madarak, húzták a gyomokat,
Peti ásott s kapált körbe még élő szép fákat.
Egy nap kevés, a gyom erős, szemét borít mindent
Hogyan fogom ezt átadni virágos szép rendben?
Kesergését zajos tömeg ekkor megszakítja,
Hívatlanul gyülekezik város sok lakója.

Ki ásóval, ki kosárral, ki seprűvel érkezett,
Látják, hogy még megvan a park, új erőre éledhet.
Az idősök emlékeznek milyen szép volt, szerették
Felelőtlen rossz emberek tőlük régen elvették.
Élnek a fák! Nézd egy virág! Kérlek, nagyon vigyázz rá!
Ásna, nyírna, gereblyézna, látszik már sok erős ág
a fák boldogan nyújtóznak, velük örül sok virág.

Magyar Peti örömeiben szép dalra kezd a furulyán
Követi őt énekével sok boldog segítő társ.
Észrevétlen, álruhában ott van ám a királylány.
Este már szép és zöld parkját csodálhatja a király.
Csóválgatja a Kék király kemény koponyáját
Büszkeséggel nézegeti szép kipirult lányát.

Hát most Uram és királyom, mi lenne még dolgom?
Szóljék felség, megpróbálom, sikerül, ha mondom.
Peti fiam, csodát művelsz, már csak egy bajom van
Valahol egy boszorkány van ebben a városban.
Volt szép patak, tiszta vízben sok fényes hal élt itt
de eltűntek, a patak meg messziről is bűzlik.

Megy hát Peti s barátai patakhoz egy házba.
Másnap reggel szörnyű bűzök jönnek az orrába
Így hát Peti fogja magát és bemegy egy gyárba.
Lát boszorkányt, ki szennylevest önt a csatornába.
Peti kiált, „Mit te csinálsz?” s rácsap a kezére,
freccsen, s loccsan a bűzös lé boszorkány szemébe.

Visít, nem lát, Peti gyorsan általnyalábolja
A fokosát seprű helyett boszorkányhoz tolja,
A boszorkány reá is ül. Gyí, te fokos, rajta!
El is tűnik egy perc alatt a boszorkánykonyha.

Irtózatoss visítás még hallatszik a légbn
És eltúnik a boszorkány a levegő égbn.

Peti immár öltönyben áll egy fényes templomban
jobbán áll a nagyvilágnak legszebbik leánya
és gyengéden belekarol Petinek karjába.
Szól a király „Vitéz fiam, én ím megáldalak
s mint fiamat, lányom urát két karomba zárlak.
Tudd, hogy van még ráadásként hosszú és nagy próbád
egész éleben tedd boldoggá lányom, Kunigundát!
Vigyázz rá, s a kék bolygóra, királyságom rád száll
Minden ember, állat, fű, fa védelme már rád vár.

2. Manó mese

Egyik unokámnak mesélni kell mindig
Mindig csak mesélni, reggel, délben, este.
Ha nem fáradna el édes csepp kis teste
még éjjel is ülne a nagymama ölbe.
Nagy kerek szemekkel, figyelő fülekkel
átölelve engem és a mesét lesve.
Huncut emberekről mesélgettem éppen
Akik az erdőbe szeméthalmot hordtak,
és a jó emberek akárhogy vigyáztak
a szemét nem fogyott, egyre gyarapodott,
mindent elborított, patakot piszkított.
De lesz majd hadd – el – hadd, mert őrzője akadt
a virágos rétnak, ahol patak szalad.
Egy öreg manócska egy fára költözött,
és az ágak közt ő ügyesen rejtőzött.
Volt egy kamerája, s egy rendőr barátja.
Volt hosszú pálcája, evvel bosszantotta,
mindig elkergette, fejbe koppintotta,
a csúf vendéghadat. Vigyázott fájára,

a felvételekre és a kamerára.

Rendőri barátjának átadta a filmet

s a szemelőknek bíz elment a kedve.

Hallgatta Mariann, tetszett ám a mese

ám a tanulságot ő így értelmezte:

„Mondjad csak nagymama” – kéri nagy szemekkel

és szép két szemében tudás fénye fakad

„Ugye, azért kaptak az emberek büntit,

mert a sok szemetet nem válogatták szét?

Oviban tanultuk, hogy a műanyagot

máshová kell tenni, mint a papírhalmot.”

Nem, a válogatás nem lett volna elég.

Erdőbe, mezőbe nem kerülhet szemét!

Szeresd a manócskát, légy te is barátja

szemetet el ne dobj az erdő aljára

Leesett? Szedd össze, tedd vissza a zsákba!

A manó barátod mindig meghálálja.